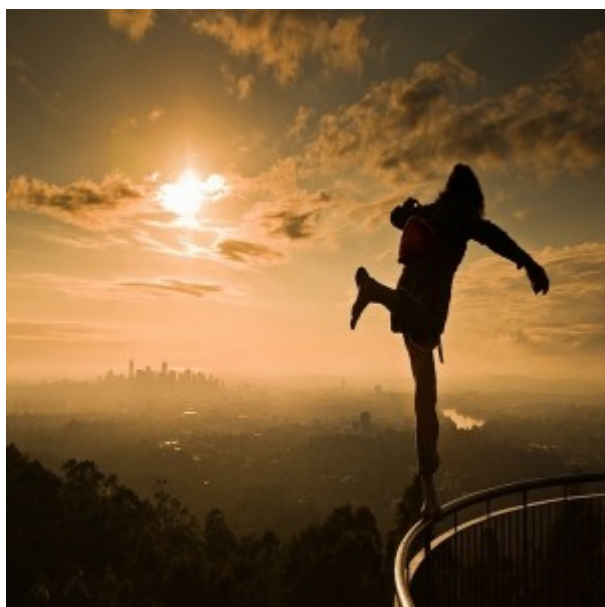

Traind cu aripa Mortii pe umarul stang...

Ieri mi-a povestit sotia o intamplare incredibila, aproape o minune, as zice...

Un var de-al ei a facut din mersul pe bicicleta mai mult decat o activitate sportiva recreativa, de plimbare ocazionala in aer liber si pe doua roti; este chiar un sportiv in toata regula, membru al unui club de ciclism si astfel parcurge, mai ales in weekend, sute de kilometri pe soselele si drumurile din jurul Bucurestilor.

Zilele trecute, in cursul unui astfel de antrenament undeva pe soseaua spre Frumusani, un coleg din grupul lor a fost lovit de o locomotiva, la o trecere la nivel cu calea ferata, din aceea fara bariere... A luat-o ca de obicei inainte si, in mare viteza, se indrepra catre sinele de fier fara sa se uite nici in dreapta, nici in stanga si probabil fara sa auda mai nimic...

In zadar au strigat la el colegii care vedeau pericolul ce se apropia...asa ca inevitabilul s-a produs si o locomotiva l-a lovit in plin! Dar evenimentele s-au desfasurat cumva nestingherite sa zicem asa, sub privirile ingrozite ale celor

prezenti si de asa natura incat bicicleta a zburat cat colo, facuta ghem iar omul nostru a fost trantit intre sine..

Mai departe totul a decurs ca in povestile cu zane sau cu ingeri pazitori: omul s-a intins drept intre sine si in acelasi timp s-a prins ferm de locomotiva, apucand strans cu mainile ceva bara de fier din zona trenului de rulare...si in pozitia asta a fost tarat vreo 100 de metri, cam cat le-au trebuit mecanicului si franelor sa opreasca infernala masinarie.

Finalul, de-a dreptul incredibil: ciclistul nostru s-a ales cu doar cateva zgarieturi si julituri...

Cine ne-a povestiti intrega intamplare ne-a spus si ca respectivul era cel mai sportiv din grup, obisnuind mereu sa propuna tot felul de jaloane si de provocari pentru el si ceilalti, manifestand multa ambitie si un foarte dezvoltat spirit de competitie.

Nu stiu cati altii au mai trecut prin incercari de genul asta, eu unul am fost martor la vreo sase-sapte, iar la vreo doua-trei am fost chiar...actorul principal!...e drept ca nu chiar asa de dramatice, dar pe aproape, oricum pe muchie de cutit! Asa ca imi pot imagina cam ce si-a zis omul nostru in minte in cele cateva clipe cat a durat totul, secunde care, apropo, ti se par atunci minute...

Stiu exact ce a simtit, cum a luat deciziile si le-a executat.. De asemenea, sunt cat se poate de sigur ca a si inteles ce trebuia inteles, imediat dupa. Vorba lui Don Juan Matus, invatatorul toltec al lui Castaneda: moartea e mereu langa noi, in partea stanga!...

In lucrarile tratand subiectul transurfingului, teorie propusa de Vadim Zelend pentru explicarea ''traietoriei'' noastre prin realitatea inconjuratoare, cazul acesta ar fi unul tipic, numai bun de exemplu; cu mica diferenta ca de data asta scopul

urmarit de desfasurarea ‘‘oarba’’ a evenimentelor a fost acela de attentionare, de avertizare si nu de ...rezolvare definitiva a ‘‘problemei’’.

Sa ma explic: teoria respectiva zice ca orice actiune sau gand care aduce dezechilibre semnificative , acumulari prea bruste sau prea mari sau prea indelungate de ...ceva in detrimental a altceva...dezechilibre atat de natura cantitativa cat si calitativa, primeste din ‘‘mediu’’ un raspuns pe masura, pentru restabilirea echilibrului...mai mult: interventia respectiva are loc de regula in cel mai simplu, direct, economic si de fapt eficient mod, fara nici cea mai vaga preocupare in ceea ce priveste interesul, sanatatea, binele sau soarta celui vizat...adica autorul identificat al dezechilibrului sesizat...(de asta ziceam ca in cazul relatat mai inainte a fost vorba doar de o palma, ca si attentionare si nu de o ‘‘corectie’’ propriu-zisa – probabil ca cineva acolo sus il iubeste pe omul nostru, ca sa zicem asa...).

Iata un exemplu tipic, a la Zeland: daca o tanara femeie viseaza cu intensitate la cum trebuie sa fie barbatul ideal (pentru ea) si care sa aiba si calitatea aia, si aialalta...numai asa sa fie si nu altcumva, pentru a fi demn de ea, ei bine, asemenea femei au de obicei parte de exemplare exact opuse celor ideale imaginate si dorite de ele, exemplare care intra in viata lor avand rolul expres de a le demonstra pe cat de clar posibil cat de nerealiste sunt ...exigentele lor!

Reintorcandu-ne la cazul de fata, ambitia exagerata de a-si depasi limitele cu orice pret si incrancenarea respectivului sportiv de a demonstra ca este cel mai bun, atat siesi cat si celorlalti, ...au fost astfel ‘‘penalizate’’ in cel mai prozaic, de fapt brutal mod posibil, cu unicul scop de a reduce tensiunea generata si mentinuta de omul nostru in jurul sau, tensiune ce ii afecta atat pe cei din imediata sa apropiere – punandu-i chiar in pericol – cat si lumea ca atare, in general.

Prima Lege a Firii pare sa fie aceea a echilibrului; e greu de crezut, dar toata vanzoleala din jur, toate energiile care circula incolo si incoace prin spatiu se intampla doar pentru egalizarea potentialelor, pentru restabilirea echilibrului mereu afectat de ...toate cele!

Yin si Yang, bine-rau, adevarat-fals, lumina-intuneric...lupta si unitatea contrariilor, efectul ce se opune cauzei, etc. Avem multe nume si folosim multe cuvinte (ba chiar si veritabile...teorii!), in speranta ca doar-doar om reusi sa pricepem odata ce (ni) se intampla...

Eckart Tolle zice undeva ca stradaniile noastre fizice sau mentale fac valuri in jur; si ale celorlalti la fel, fac alte valuri si asa mai departe... Si iata cum rezultatul acestor...valuri, interferenta undelor ni se infatiseaza noua ca o minunata (sau mai putin...) holograma pe care noi de obicei o numim...lumea inconjuratoare!

Si pentru ca rezonanta este si ea o Lege importanta...hologramele respective arata cam dupa cum se ''potrivesc'', sau nu...oscilatiile fiecarui ''pendul''... si ca frecventa si ca faza si ca directie...dar asta e deja Metafizica, si nu se invata la scoala!...